

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/106/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123390857
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6123390857.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., IČO: 50 496 166, so sídlom v Žiline, Závodská cesta 24/3911, právne zastúpený: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., IČO: 36 864 455, so sídlom v Žiline, Závodská cesta 3911/24, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, o zaplatenie 303,31 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 6C/133/2024-201 zo dňa 09.04.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému právo na náhradu dôvodne vynaložených trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 303,31 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 303,31 Eur od 09.06.2023 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1

Súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav. Zo Zmluvy o nájme č. 449/2023, uzatvorenej dňa 24.4.2023 medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným ako nájomcom, vyplýva, že na podklade tejto zmluvy došlo k prenájmu osobného motorového vozidla zn. Peugeot 308, AT. Nájom bol dojednaný na dobu určitú od 24.4.2023 do 11.5.2023, s dohodnutým zmluvným nájomným vo výške 52,- Eur vrátane DPH/deň. Poplatok za pristavenie a odobratie vozidla bol dohodnutý na sumu 30,- Eur. Z predloženého Protokolu o prenájme náhradného vozidla č. 449/2023 súd zistil, že vyššie uvedené náhradné vozidlo si poškodený od žalobcu prevzal dňa 24.4.2023 a žalobcovi ho vrátil späť dňa 11.5.2023. V čestnom prehlásení zo dňa 11.5.2023 poškodený prehlásil, že náhradné vozidlo mal od žalobcu zapožičané od 24.4.2023 do 11.5.2023, t.j. v trvaní 18 dní, a to z dôvodu, že jeho vozidlo bolo po poistnej udalosti zo dňa 31.3.2023 v autoservise až do doručenia krycieho listu. Poškodený zároveň prehlásil, že v uvedenom období nemal k dispozícii iné vhodné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol pre neho nevyhnutný z dôvodu zabezpečenia podnikateľskej činnosti. Z potvrdenia vystaveného autoservisom dňa 11.5.2023 vyplynulo, že poškodené vozidlo bolo prevzaté po poistnej udalosti zo dňa 31.3.2023 do opravy dňa 24.4.2023 s tým, že po ukončení opravy a doručení krycieho listu zo strany žalovaného dňa 10.5.2023 bolo autoservisom bezodkladne odovzdané jeho držiteľovi, a to dňa 11.5.2023. Z faktúry č. 5332023 zistil, že touto žalobca dňa 11.5.2023 vyfakturoval poškodenému nájom náhradného vozidla podľa vyššie uvedenej zmluvy o nájme v trvaní od 24.4.2023 do 11.5.2023, t.j. za 18 dní, v celkovej

sume 804,94 Eur bez DPH (965,93 Eur vrátane DPH). Zmluvou o postúpení pohľadávok, uzavretou dňa 11.5.2023 medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom, došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z titulu nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 31.3.2023 na vozidle zn. KIA Niro. Postúpenie pohľadávky bolo odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky bola dohodnutá v sume 804,94 Eur bez DPH, ktorá suma zodpovedala vyššie uvedenej faktúre č. 5332023 V bode 5. predmetnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že sa ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) podpisom zmluvy započítavajú, pričom žalobca si bude pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Oznámením o postúpení pohľadávky poškodený ako postupca oznámil žalovanému, že dňa 11.5.2023 postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému, spočívajúcu v nároku na poistné plnenie z poistnej udalosti zo dňa 31.3.2023 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 804,94 Eur bez DPH spolu s jej príslušenstvom a právami s ňou spojenými, na žalobcu. Listom zo dňa 11.5.2023 si žalobca u žalovaného uplatnil náhradu škody z postúpenej pohľadávky. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 25.5.2023 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 24.5.2023 ukončil šetrenie poistnej udalosti s tým, že výšku poistného plnenia ustálil na sumu 501,63 Eur, ktorá suma zodpovedala primeranej dobe nájmu náhradného vozidla v trvaní 11 dní. Žalovaný teda neuznal dobu prenájmu v trvaní ďalších 7 dní, a to s poukazom na vyjadrenie likvidátora k osobitostiam likvidácie, ktorý ako primeranú dobu zapožičania náhradného vozidla určil dobu 11 dní, v ktorej dobe je zahrnutý čas na opravu vozidla zohľadňujúci technologické postupy udávané výrobcom, čas na objednanie náhradných dielov, čas potrebný na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami, ako aj čas súvisiaci s prestojmi zo strany poisťovne. Z detailu pohybu na účte žalobcu vyplýva, že priznané poistné plnenie bolo pripísané na účet žalobcu dňa 26.5.2023. Z predloženého posudku/kalkulácie, vyhotovenej v systéme AUDATEX dňa 4.5.2023, súd zistil, že predbežné náklady na opravu boli vyčíslené na sumu 1.731,85 Eur s DPH, s tým, že doba opravy bola určená na 1,6 hodiny. Faktúrou, vystavenou dňa 9.5.2023, obchodná spoločnosť Motorr Martin, s.r.o., vyfakturovala poškodenému cenu opravy jeho poškodeného vozidla vo výške 1.731,85 Eur vrátane DPH. Z predloženého krycieho listu vyplynulo, že sa v ňom žalovaný zaviazal uvedenej obchodnej spoločnosti uhradiť skutočnú škodu za opravu vozidla vo výške 1.443,21 Eur, ako i DPH v sume 288,64 Eur. Podľa mailovej komunikácie zo dňa 20.10.2023 bol uvedený krycí list vystavený dňa 10.5.2023. Z potvrdení o bežnej obchodnej praxi uplatňovanej pri oprave poškodeného vozidla v prípadoch, kedy náklady za opravu poškodeného vozidla uhrádza poisťovňa z PZP vinníka autonehody, ktoré vystavili tri nezávislé autoservisy, vyplynulo, že v deň ukončenia prác súvisiacich s opravou poškodeného motorového vozidla servis vystaví faktúru, v ktorej sú vyčíslené náklady za opravu. Túto faktúru servis v deň jej vystavenia automaticky odosiela príslušnej poisťovni, ktorá z PZP vinníka nehody je povinná faktúru zaplatiť. V prípade, že poisťovňa je zmluvným partnerom autoservisu, ako náhrada úhrady faktúry sa využíva tzv. krycí list. Krycí list vystavuje príslušná poisťovňa a tento doručuje autoservisu. Autoservis vydá poškodenému opravné vozidlo bezodkladne po doručení krycieho listu na úhradu faktúry za opravu poškodeného motorového vozidla zo strany poisťovne. Z webovej stránky žalobcu www.pomocmotoristom.sk súd zistil, že žalobca na uvedenej stránke poškodeným účastníkom dopravných nehôd ponúka bezplatné zapožičanie náhradného vozidla počas celej doby opravy. V čestnom prehlásení zo dňa 4.4.2025 obchodná spoločnosť BEXPO s.r.o., IČO: 51 463 440, čestne vyhlásila, že na základe oznámenia zo strany autoservisu Motorr Martin, s.r.o. zo dňa 10.5.2023 o ukončení opravy a možnosti prevzatia si opraveného vozidla, bolo z jej strany objektívne možné vyzdvihnúť si opravené motorové vozidlo najsôr dňa 11.5.2023, a to vzhľadom na krátkosť času a pracovnú vyťaženosť, kedy nebolo v jej možnostiach a schopnostiach dostaviť sa obratom do autoservisu za účelom prevzatia opraveného vozidla už v deň oznámenej skutočnosti. Náhradné motorové vozidlo preto uvedená spoločnosť podľa svojich slov nutne a opodstatnene potrebovala až do nasledujúceho pracovného dňa, t.j. do 11.5.2023, pričom v tento deň ukončila nájom náhradného vozidla a súčasne si vyzdvihla jej opravené motorové vozidlo.

1.2

Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 442 ods. 1, 3, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1 a 2, § 580, § 581 ods. 2 a 3, § 663, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ďalej podľa § 4 ods. 1, 2 písm. b), § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o PZP“).

1.3

Na základe vykonaného dokazovania a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd prvej inštancie žalobe vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej dôvodnosť. Medzi stranami neboli sporné skutočnosti týkajúce sa vzniku poistnej udalosti ani výšky denného nájomného. Žalovaný čiastočne plnil priamo žalobcovi ako právnomu nástupcovi poškodeného. Žalovaný v rámci procesnej obrany namietal dĺžku prenájmu náhradného vozidla a tiež aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného. Poškodený mal náhradné vozidlo prenajaté od 24.4.2023 do 11.5.2023, t.j. 18 dní. Žalobca poškodenému vyfakturoval prenájom náhradného vozidla vo výške 804,94 Eur bez DPH. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 25.5.2023 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 24.5.2023 ukončil šetrenie poistnej udalosti a priznal poistné plnenie vo výške 501,63 Eur. Z uvedeného vyplynulo, že žalovaný nepriznal poistné plnenie vo výške 303,31 Eur, predstavujúce 7 dní ním neuznanej doby prenájmu náhradného vozidla, ktoré nepriznané plnenie predstavuje žalobou uplatnený nárok. Medzi stranami nebolo sporné, že poškodené vozidlo sa v autoservise nachádzalo od 24.4.2023 do 11.5.2023. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu. Poškodený totiž postúpil na žalobcu pohľadávku z titulu neuhradenej pohľadávky z poistnej udalosti, ktorá je spôsobilá na postúpenie. Zmluvné strany sa dohodli na odplatnom postúpení pohľadávky a výška odplaty bola dohodnutá vo výške sumy neuhradenej faktúry. Zmluvné strany sa zároveň dohodli na započítaní vzájomných nárokov (čo je jeden zo spôsobov zániku záväzku), t. j. nároku na zaplatenie faktúry za prenájom vozidla a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky, a to okamihom podpisu zmluvy. Z uvedeného mal za zrejmé, že zo strany poškodeného došlo k úhrade faktúry a žalobca, ako jeho právny nástupca, je aktívne vecne legitimitovaný na uplatnenie nároku z titulu náhrady škody. Mal za to, že uvedený právny názor je v súlade s ustálenou judikatúrou. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/30/2022 zo dňa 23.8.2023, na ktoré poukazoval žalovaný, nie je možné v prejednávanej veci použiť. V predmetnej veci totiž Najvyšší súd SR riešil právnu otázku spočívajúcu v posúdení, či za ekvivalentné plnenie na účely posúdenia ukracujúceho právneho úkonu podľa § 60 zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z. z. možno považovať plnenie, ktorým kupujúci uhradí rozhodujúcu časť kúpnej ceny tak, že túto časť kúpnej ceny si započíta so svojou pohľadávkou voči predávajúcemu/úpadcovi. V rozhodnutí súd uviedol, že aj keď je možné konštatovať, že v prípade dohody o započítaní vzájomných pohľadávok takýto právny úkon nie je urobený bez protiplnenia, ktorým je z pohľadu dlžníka zánik jeho záväzku v zodpovedajúcej výške, dlžník tým ale pristúpil k selektívnemu uspokojeniu jedného veriteľa, a to na úkor ostatných veriteľov, ktorých neuspokojil vôbec. Uvedení veriteľa tak zostali odkázaní na neisté budúce uspokojenie v konkurze. Kúpna cena získaná z predaja nehnuteľností pritom mohla byť použitá na pomerné uspokojenie ostatných veriteľov. Dohodou o započítaní vzájomných pohľadávok tak prišlo k ukráteniu ostatných veriteľov. Nie je pritom podstatné, či išlo o štandardný právny úkon a že žalovanému bolo poskytnuté len to, čo mu dlžník dlžil zo zmluvy o pôžičke. Povinnosťou dlžníka bolo pristupovať ku všetkým svojim veriteľom rovnako a všetky svoje záväzky plniť v súlade so zásadou pomerného uspokojovania. Vychádzajúc z uvedeného mal za to, že nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného o prekonaní ustálenej judikatúry v tomto smere. Súd prvej inštancie uviedol, že aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu akceptoval aj žalovaný, keďže čiastočné poistné plnenie poukázal priamo na jeho účet. Zmluvou o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len oprávnená osoba. Poškodený mal nárok na náhradu škody voči žalovanému a súčasne v rovnakom rozsahu mal aj záväzok voči žalobcovi titulom nájomného. Poškodený svoj záväzok voči žalobcovi vyrovnal tým, že od žalobcu neinkasoval odmenu za postúpenie pohľadávky, nakoľko tento jeho nárok bol započítaný proti pohľadávke žalobcu na úhradu nájomného. Konštatoval, že súdna prax dospela k záveru, že, ak došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje to rozpor s ust. § 524 OZ či neexistenciu nároku na náhradu škody. Dlžníkom v tomto prípade je žalovaný, nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného, táto vyplýva žalovanému priamo z ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z.. Žalobca nadobudol pohľadávku postúpením a s postúpenou pohľadávkou prechádzajú všetky práva a povinnosti s ňou spojené. V zmysle cit. ust. poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi.

V zhode so žalovaným bol súd prvej inštancie toho názoru, že zodpovedný subjekt je povinný nahradiť škodu, v prejednávanej príhode predstavujúcu nájom náhradného vozidla, len v rozsahu, v akom boli náklady nevyhnutne a účelne vynaložené na vypožičanie náhradnej veci. Krátenie poistného plnenia zo strany žalovaného však súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodné. Vyjadril názor, že za obdobie, keď bolo poškodené vozidlo poškodeného v autoservise za účelom jeho opravy, je nárok na náhradu škody totiž v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Do stavu, do ktorého sa poškodený dostal, a v ktorom bol obmedzený, bol zavinený klientom žalovaného. Bolo by preto neprimerané poškodeného zaťažovať, keďže už stav poškodenia je záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom, a požadovať od neho, aby vyhľadával požičovňu podľa požiadaviek žalovaného. Výška priznanej škody predstavuje výdavky, ktoré by poškodenému nevznikli, ak by mohol používať svoje vlastné motorové vozidlo. Pri určovaní výšky škody sa vždy vychádza z konkrétnej, skutočnej škody, nemožno vychádzať z hypotetických výpočtov žalovaného. Tvrdenie žalovaného o neprimeranej dĺžke prenájmu náhradného vozidla nemalo oporu v zistených skutkových okolnostiach. Nájom za obdobie, kedy bolo vozidlo v autoservise, je totiž v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou. Vozidlo bolo prevzaté do autoservisu dňa 24.4.2023 a následne opravené vydané poškodenému dňa 11.5.2023. Nájom náhradného vozidla trval od 24.4.2023 do 11.5.2023, t. j. bol ukončený v deň po tom, kedy bol zo strany žalovaného autoservisu doručený krycí list. Pri posudzovaní účelnosti a dôvodnosti nákladov aj z hľadiska časového rozsahu ich vyjadrenia je na mieste zohľadňovať predovšetkým okolnosť skutočného obmedzenia poškodeného v možnosti užívať svoje motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody. Poškodený nemal možnosť ovplyvniť dĺžku trvania opravy. Dĺžka prenájmu náhradného vozidla pokrýva dobu, počas ktorej bolo poškodené vozidlo v autoservise. Nemožno od poškodeného spravodlivo žiadať, aby sa každodenne dopytoval u servisu s požiadavkou prevzatia si vozidla. Doba nájmu teda rozhodne nebola ponechaná na ľubovôli poškodeného. Súd prvej inštancie konštatoval, že náhrada za zaplatené nájomné za náhradné vozidlo nebola priznaná za dobu dlhšiu, ako bol tento náklad účelný a nutný, t. j. vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody, dopravnou nehodou, nakoľko súd priznal náhradu za zaplatené nájomné za náhradné vozidlo len za dobu, po ktorú sa poškodené vozidlo poškodeného nachádzalo v servise v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 31.3.2023. Obmedzenie poškodeného pominulo až faktickou možnosťou poškodeného prevziať si svoje opravené vozidlo, teda momentom, kedy poškodený mohol opäť disponovať svojim vlastným opraveným vozidlom. Tento moment nastal s poukazom na predložené čestné prehlásenie poškodeného zo dňa 4.4.2025 až dňom 11.5.2023. Súd je toho názoru, že poškodený nevedel a ani nemohol ovplyvniť dobu, po ktorú sa jeho poškodené vozidlo nachádzalo v autoservise. Žalovaný nepreukázal, že by poškodený nejako prispel k navyšovaniu nákladov za prenájom náhradného vozidla. Žalovaný má objektívnu zodpovednosť pri refundácii nákladov hradených z povinného zmluvného poistenia. Inštitút povinného zmluvného poistenia má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k odstráneniu nepriaznivých následkov spôsobených škodovou udalosťou. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 602/2022 zo dňa 16.02.2023, z ktorého vyplýva, že: „Doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Do doby nájmu treba započítať napr. dobu vystavenia posudku o škode a čas komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané, závisí od okolnosti jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu“.

1.5.

Súd prvej inštancie tak za opodstatnenú dobu prenájmu podľa ustálenej judikatúry považoval dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto doba je v zmysle ust. § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vymedzená skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia a samotným poskytnutím plnenia. Podotkol, že náhrada za zaplatené nájomné za náhradné vozidlo nebola priznaná za dobu dlhšiu, ako bol tento náklad účelný a nutný, t. j. vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody, ktorá škoda vznikla v dôsledku dopravnej nehody, zapríčinennej klientom žalovaného. Súd prvej inštancie priznal náhradu za zaplatené nájomné za náhradné vozidlo len za dobu, pokiaľ bolo toto vozidlo v servise v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Účelom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť čo najväčšie zmiernenie následkov, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti so škodovou udalosťou. Inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k

jeho uspokojeniu. Je všeobecne známou obchodnou praxou, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu, preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. V tomto smere teda nemožno poškodenému ani pričítať porušenie všeobecnej preventívnej povinnosti (§ 415 OZ), t.j. povinnosti správať sa tak, aby škoda nevznikla, resp., aby sa nezvyšovala. Poškodený sa, naopak, správal v prejednávanej príhode tak, aby k navýšeniu škody nedochádzalo, nakoľko prenajaté vozidlo vrátil hneď dňa 11.5.2023, kedy si prevzal svoje opravené vozidlo. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že nebolo preukázané, že by došlo k prerušeniu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a škodou poškodeného inou „škodovou udalosťou“, ktorú by bolo možné pričítať úmyselnému či nedbanlivostnému konaniu poškodeného. Pokiaľ žalovaný v konaní poukazyval na to, že žalobca ponúka na svojej webovej stránke poškodeným pri dopravných nehodách bezplatný nájom náhradného vozidla, uvedené súd považuje vo vzťahu k meritu veci za bezpredmetné s tým, že toto konanie žalobcu možno chápať ako reklamný ťah s cieľom prilákať zákazníka. Žalobca totiž poškodenému riadne vystavil faktúru za prenájom vozidla, z čoho je zrejmé, že náhradné vozidlo poškodenému neprenajal bezplatne či bez jeho finančnej účasti. Žalobca sa stal právnym nástupcom poškodeného a prevzal na seba riziko žaloby so žalovaným, následne aj súdne konanie a trovy s tým spojené, ktoré by inak musel znášať poškodený, ak by sa chcel domôcť náhrady škody spočívajúcej v prenájme vozidla, čím len odbremenil poškodeného od vymáhania tohto nároku. Jedná sa o vzťah medzi poškodeným a žalobcom.

1.6.

Súd prvej inštancie žalobcovi priznal aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo súdom priznanej sumy 303,31 Eur vo výške 8,75 % ročne od 9.6.2023 do zaplatenia, a to s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 309/2020 zo dňa 14.10.2021, nakoľko nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali odklon od v ňom vysloveného právneho názoru. Žalovaný bol v omeškani s plnením poisťného plnenia, nakoľko ho neposkytol v plnej výške. Vzhľadom na ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. sa tak žalovaný s plnením peňažného plnenia dostal do omeškania po uplynutí 15 dní od rozhodnutia o likvidácii poisťnej udalosti, ktorej šetrenie ukončil podľa oznámenia o poisťnom plnení dňa 24.5.2023. Žalovaný mal poskytnúť poisťné plnenie do 15 dní (t.j. do 8.6.2023 vrátane) a 16. dňom (t.j. dňom 9.6.2023) sa dostal do omeškania s poskytnutím poisťného plnenia. Preto, pokiaľ žalobca žiadal úroky z omeškania z časti neposkytnutého poisťného plnenia od 9.6.2023, žiadal ich v súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. O trovách rozhodol tak, že ich priznal úspešnému žalobcovi.

2.

Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie žiadal zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne, prípadne aby napadnutý rozsudok bol zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Mal za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné, ďalej že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

2.1

Žalovaný videl nesprávne právne posúdenie v tom, že súd prvej inštancie neprihliadol na jej právny názor o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu zániku záväzku po postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie mal podľa žalovaného skúmať, či poškodenému pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11.05.2023 vôbec vznikol v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla nárok na náhradu škody vo výške 804,94 EUR. Podľa názoru žalovaného tento nárok poškodenému nevznikol, a preto ani nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie vec absolútne nesprávne právne posúdil, ako aj na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam keď mal za to, že v danom prípade mala byť daná vecná legitímácia sporových strán. Žalovaný vyjadril názor, že v danom prípade pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11.05.2023 neboli vôbec naplnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, za splnenia ktorých mohlo dôjsť k vzniku nároku poškodeného voči žalovanému ako poisťovateľovi na výplatu poisťného plnenia z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 804,94 EUR bez DPH. Žalovaný poukázal na právne závery Ústavného súdu SR v jeho náleze zo dňa 14.02.2013, sp. zn. II. ÚS 130/2013-11. Žalovaný mal za to, že škoda mohla poškodenému vzniknúť až momentom

úhrady faktúry za prenájom vozidla. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R55/1971a rozhodnutie R28/2007. Mal za to, že ak dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na ich náhradu z titulu zodpovednej tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla, samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh nie je totiž skutočnou škodou ani ušlým ziskom. Žalovaný mal za to, že, v danom prípade vzhľadom na charakter tohto konkrétne uplatneného nároku (vynaložené náklady na náhradné vozidlo) na vznik škody nepostačovalo len samotné prenajatie si náhradného vozidla poškodeným a fakturovanie nájomného jeho prenajímateľom, ale sa vyžadovala aj reálna úhrada tohto nájomného poškodeným prenajímateľovi. Nakoľko cenu nájomného poškodený neuhradil, škoda podľa žalovaného nevznikla. Žalovaný dodal, že nakoľko teda pred podpisom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11.05.2023 škoda v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla neexistovala, tak nebolo ani možné v rámci bodu 4. tejto Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11.05.2023 medzi žalobcom a poškodeným platne dojednať odplatu za postúpenie vo výške 804,94 EUR bez DPH, nakoľko škoda v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla pred podpisom Zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 11.05.2023 teda nebola reálna (t. j. neexistovala), ale bola len hypotetická, s možnosťou jej vzniku niekedy v budúcnosti. Žalovaný mal za to, že nemohlo dôjsť k platnému započítaniu pohľadávok, a preto išlo o absolútne neplatný právny úkon. Právny úkon započítania teda nemožno vo všeobecnosti považovať za nejaký iný spôsob alebo za nejakú inú formu splnenia dlhu, ale ide o spôsob zániku nesplneného záväzku, pri ktorom naopak dvojité plnenie odpadá (povinnosť plniť zaniká), a preto právnu úpravu splnenia dlhu (záväzku) nemožno analogicky použiť na započítanie pohľadávok. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 11.05.2023 považoval žalovaný za absolútne neplatný právny úkon, ktorý nikdy nemohol vyvolávať žiadne právne účinky. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení jeho rozsudku riadne nevysporiadal ani s veľkou časťou argumentácie žalovaného týkajúcou sa absencie vecnej legitímácie sporových strán uvedenou v písomných vyjadreniach žalovaného, čím taktiež porušil aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie, čím je daný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

2.2

Žalovaný poukázal na to, že rozporoval celkovú dobu opravy poškodeného vozidla celkovom rozsahu 18 dní, a to najmä s poukazom na skutočnosti vyplývajúce z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 25.05.2023, ako aj s poukazom na čistý čas opravy vyplývajúci z Kalkulácie č. 2341021118. Za takéhoto skutkového stavu, kedy teda žalovaný rozporoval celkovú dĺžku opravy poškodeného vozidla (a od toho sa odvíjajúcu dĺžku nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla) v celkovom rozsahu 18 dní, bolo preto jednoznačne vecou žalobcu (a nie žalovaného) aby riadne zdokladoval, prečo oprava poškodeného vozidla (a od toho sa odvíjajúca dĺžka nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla) mala trvať ním deklarovane 18 dní, namiesto 11 dní uznaných žalovaným v jeho Oznámení o poistnom plnení zo dňa 25.05.2023. Nakoľko teda žalovaný s poukazom na listinné dôkazy (kalkulácia a Oznámenie o poistnom plnení zo dňa 25.05.2023) rozporoval celkovú dobu opravy (a od toho sa odvíjajúcu dĺžku nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla) v dĺžke 18 dní, tak

ohľadom tejto spornej skutočnosti došlo k presunu dôkazného bremena na žalobcu uviesť konkrétne skutkové tvrdenia a navrhnuť dôkazy na ich preukázanie, ktorými by žalobca bol býval preukázal, že oprava poškodeného vozidla (a od toho sa odvíjajúca dĺžka nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla) bola dôvodná a nevyhnutná v žalobcom deklarovanom rozsahu 18 dní. V zmysle uvedeného nesúhlasil ani s argumentáciou súdu uvedenou v bode 42. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v zmysle ktorej žalovaný nemal preukázať že poškodený nijako neprispel k navýšovaniu nákladov na opravu, nakoľko ako došlo k presunu dôkazného bremena na žalobcu aby riadne preukázal, prečo oprava poškodeného vozidla (a od toho sa odvíjajúca dĺžka nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla) mala trvať v rozsahu nad žalovaným uznaných 11 dní. Žalovaný v tejto súvislosti navyše taktiež poukazuje aj na to, že zákon o PZP neupravuje len práva poškodených, ale upravuje aj povinnosti poškodených, pričom základnou povinnosťou každého poškodeného je každý jeden jeho nárok aj riadne preukázať (napr. § 15 ods. 1 zákona o PZP). Žalovaný nesúhlasil s výkladom ustanovení nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.02.2023. č.k. III. ÚS 602/2022-34, ktorú vykonal súd prvej inštancie.

3.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.03.2020, sp. zn. 8Co/24/2020-133, v ktorom odvolací súd konštatoval, že aktívna legitímácia žalobcu vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť

poistného plnenia zaplatil žalobcovi. Žalobca mal za to, že zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Podľa žalobcu započítanie je teda nutné chápať ako ekvivalent platby. Pokiaľ teda došlo k započítaniu, išlo v podstate o úhradu vzájomných pohľadávok. Na žalobcu tak bola platne postúpená pohľadávka poškodeného na úhradu nákladov na nájom náhradného vozidla, ktoré vznikli v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poisťovňou žalovaného a žalobca je oprávnený túto uplatňovať priamo voči poisťovni, t.j. žalovanému, ktorý je tak v spore pasívne vecne legitimovaný s poukazom na ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. Žalobca mal za to, že zotrvanie opravovaného vozidla poškodeného v autoservise po celú dobu trvania nájmu náhradného vozidla bolo dôvodné, poškodený nemal možnosť opravované vozidlo reálne užívať, čo nevyhnutne a účelne viedlo k nájmu náhradného vozidla, preto sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti, ktorú sám nezavinil, používať vlastné motorové vozidlo. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že účelnou dobou nájmu náhradného vozidla v prejednávanej veci bol čas od prijatia motorového vozidla do opravy až do času jeho vydania poškodenému, t.j. doba od 24.04.2023 do 11.05.2023.

3.1

Žalobca poukázal na to, že poškodený je od momentu odovzdania svojho poškodeného motorového vozidla autoservisu zbavený akejkolvek možnosti s ním disponovať, pokiaľ mu ho autoservis nevydá. Je nelogické a absurdné, aby žalobca ex post po ukončení nájmu náhradného vozidla preukazoval okrem účelu náhradného vozidla užívaného po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise aj samotnú dobu, po ktorú bolo vozidlo poškodeného opravované, t.j. konkrétny čas, po ktorý autoservis vykonával práce na vozidle poškodeného. Vybavením predmetnej poistnej udalosti vydaním krycieho listu alebo poskytnutím poistného plnenia dochádza k ukončeniu nájmu náhradného vozidla, a to k prvému objektívnemu dňu, kedy poškodený môže svoje opravené vozidlo prevziať z autoservisu. Dôvod užívania náhradného vozidla odpadá až ku dňu vydania opraveného vozidla poškodenému, pretože k predmetnému dňu sa opravené vozidlo dostáva do dispozície poškodeného, čo zodpovedá aj právnomu názoru vyslovenému práve v Náleze ÚSSR. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v autoservise bola pričítateľná poškodenému, práve naopak, doba zotrvania vozidla v autoservise a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisí výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poisťovňou žalovaného a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poistnej udalosti prešla na poisťovňu. Žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia tunajšieho odvolacieho súdu. Záverom žalobca uviedol, že danej veci bolo relevantné, že poškodené vozidlo sa po celé obdobie v čase od 24.04.2023 do 11.05.2023, t.j. 18 dní, nachádzalo v autoservise, čo vyplývalo z predložených dôkazov, pričom prenájom náhradného vozidla v tomto období bol pre poškodeného nevyhnutným dôsledkom škodovej udalosti, ktorú nezapríčinil a nemohol predvídať vznik nákladov spojených s touto škodovou udalosťou, na ktorých pokrytie bol oprávnený a nútený použiť až plnenie poskytnuté zo strany žalovaného.

4.

Žalovaný sa písomne k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

5.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku) (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m/ CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ – žalovaný, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie

veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o povinnom zmluvnom poistení, preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd pritom konštatuje, že iba samotná nespokojnosť sporovej strany (v tomto prípade žalovaného) s právnym názorom vysloveným súdom nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP nie je daný.

7.

K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov nie je logický rozpor, a aj z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP, majúci za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP preto nie je daný. Konkrétne k odvolacím námietkam žalovaného a na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

8.

Odvolací súd k námietke žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie konštatuje, že táto je nedôvodná. Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie, a teda že uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 11.05.2023, ktorou súčasne došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok, došlo k vzniku škody vo výške nákladov na nájomné za užívanie náhradného

vozidla. Správny bol záver, že uvedená pohľadávka (na náhradu škody) bola postúpená na žalobcu, pričom pohľadávka na náhradu škody započítaním nezanikla. Predmetom započítania bola pohľadávka žalobcu na zaplatenie nájomného, ktorá bola dlhom (nie pohľadávkou) poškodeného. Pohľadávka na náhradu škody preto v čas uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 18.8.2023 existovala a mohla byť poškodeným postúpená na žalobcu. Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym záverom uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8Co/24/2020, a s ktorým sa plne stotožňuje a podľa ktorého: „Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že poškodený uhradil nájomné žalobcovi titulom zmluvy o prenájme dopravného prostriedku č. 152/2018 z 18.02.2018 formou započítania (čo je aj jeden zo zákonných spôsobov zániku záväzku, resp. spôsobov úhrady podľa § 580 Občianskeho zákonníka v spojení s § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka). V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítajú. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Dlužníkom v tomto prípade je práve žalovaný nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený tak v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k reálnemu úbytku v majetkovej sfére žalobcu.“ Odvolací súd je toho názoru, že uvedený právny názor je správny, plne sa s ním stotožňuje a je potrebné ho aplikovať na prejednávajúcu vec. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že v danom prípade malo dôjsť najskôr k úhrade a až potom k prípadnému postúpeniu a teda, že žalobca nemá aktívnu legitimáciu na podanie žaloby. Odvolací súd v súlade s už v iných rozhodnutiach prezentovanými právnymi názormi má za to, že tento výklad žalovaného nemá oporu v zákone a je len jeho prianím s cieľom nemusieť plniť svoje záväzky. Odvolací súd poukazuje na právny názor vyslovený v rozhodnutí tunajšieho súdu sp.zn. 10Co/7/2021 zo dňa 30.06.2021, s ktorým sa plne stotožňuje a poukazuje naň: „Krajský súd konštatuje, že v rámci dotknutej zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Len pri striktnom (až puristickom) prístupe k uplatňovaniu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu (v danom momente) 1.127,50 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne zveličenie, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v rámci kontraktčných procesov odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou. Z konštatovaného je zrejmé, že aktívna legitimácia žalobcu v súdnej veci bola preukázaná.“ Odvolací súd ďalej konštatuje, že právny poriadok Slovenskej republiky pri fyzických a právnických osobách (nie orgánoch štátu) je ovládaný zásadou, čo nie je zakázané je dovolené. A v tom duchu je potrebné nazerať aj na posudzovanú zmluvu o postúpení pohľadávok. Žiaden právny predpis nezakazuje žalobcovi a žalovanému takto postupovať.

8.1

Odvolací súd uvádza, že tým, že si strany započítali vzájomné pohľadávky, stretli sa pohľadávka žalobcu za nájomné (voči poškodenému ako nájomcovi) a pohľadávka poškodeného - nájomcu na odplatu za postúpenú pohľadávku a vzájomne zanikli. Nezanikla tým však postúpená pohľadávka. V dôsledku dohody o započítaní vzájomných pohľadávok sa poškodený dostal do rovnakej situácie, ako keby svoj dlh zaplatil, keďže účinky započítania sú rovnaké ako v prípade plnenia. Zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vyporiadaniu záväzkov

medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Súd zdôrazňuje, že postúpená pohľadávka môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná a tiež buduca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. Podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2017). V posudzovanej veci uzavretou zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k odplatnému postúpeniu pohľadávky a súčasne k započítaniu vyúčtovaného nájomného za náhradné vozidlo s odplatom za postúpenie pohľadávky, teda k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, čo zákon nevylučuje. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Žalobca tak platne nadobudol postúpenú pohľadávku poškodeného, postúpením pohľadávky vstúpil do práv a povinností poškodeného, čím je v konaní daná jeho aktívna legitímácia. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa tak žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie. Zmluva o postúpení pohľadávky tak nie je v rozpore s ust. § 4 ods. 2 a § 15 zákona č. 381/2001 Z.z., nejde ani o obchádzanie zákona. Žalobca sa tak stal aktívne vecne legitimovanou osobou na uplatňovanie nároku na náhradu škody. K poukazovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/23/2008 odvolací súd konštatuje, že nie je možné ho aplikovať na predmetnú vec. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí uvádza: „Z uvedených charakteristík pojmov škoda, skutočná škoda a ušlý zisk je zrejmé, že ide o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Skutočnú škodu ani ušlý zisk preto nemožno priznať do budúcnosti ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne.“ Dôvodom, pre ktorý nie je možné predmetný rozsudok aplikovať na prejednávanú vec, je že uplatňovaný nárok žalobcom v prebiehajúcom súdnom konaní - teda škoda vyplývajúca z prenájmu náhradného vozidla reálne vznikla, a nie že by mala vzniknúť do budúcnosti.

8.2

Odvolací súd v predložených dôkazoch a postupe žalobcu nezistil žiadne také konanie, ktoré by bolo možné posúdiť ako rozporné so zákonom. Súd prvej inštancie jasne vysvetlil, ako na vec nahliadal, ako ju posúdil, pričom skutočnosť, že žalovaný s týmto posúdením nie je spokojný, nezakladá vadu rozhodnutia v podobe jeho nepreskúmateľnosti, alebo arbitrárnosti. Rozhodnutia súdu nemusia byť vedeckými prácami, ale majú poskytnúť jasné a zrozumiteľné odôvodnenie, čo v tomto prípade preukázateľne splnené bolo. Ďalej odvolací súd k označeným rozhodnutiam krajských súdov konštatuje, že nie je viazaný ich právnym názorom. Odvolací súd konštatuje, že žalovaným označené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemajú na posúdenie prejednávanej veci vplyv, pričom ich nemožno vykladať tak, že ich právne závery v súdnej veci bránia priznanie odôvodneného nároku žalobcu.

9.

Odvolací súd sa plne stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca má nárok na zaplatenie aj nájomného za 18 dní. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 602/2022, s ktorého závermi sa odvolací súd plne stotožňuje, a podľa ktorého: „Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok. ... V prípade totálnej škody ale krajský súd dospel k záveru, že účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je neúčelná, a v prípade sťažovateľky tento moment nastal, keď jej žalovaná oznámila spôsob likvidácie škodovej udalosti (neúčelnosť opravy vozidla). Tento záver však ústavný súd považuje za ústavne neudržateľný. Poškodený, ktorému na motorovom vozidle vznikla čiastočná škoda, a poškodený, ktorému vznikla škoda totálna, sa nachádzajú v porovnateľnej situácii, keďže obaja nemôžu z objektívnych dôvodov užívať svoje vlastné motorové vozidlo a riešenie im ponúka nájom náhradného vozidla. Legitímna je preto otázka, prečo má byť poškodený, ktorému vznikla na motorovom vozidle totálna škoda v horšom postavení ako poškodený, ktorému vznikla škoda čiastočná, do ktorého ho dostane taký výklad právnej normy, podľa ktorého účelnosť nákladov možno považovať len do oznámenia poisťovne o spôsobe likvidácie. Poškodený ani po tomto oznámení poisťovne nemôže naďalej využívať svoje vlastné motorové vozidlo, čiže nedochádza k zmene jeho postavenia a naďalej je nútený využívať náhradné motorové vozidlo. Na základe uvedeného tak možno považovať dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácie škodovej

udalosti [a o výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, resp. poukázania finančných prostriedkov] za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady. Za oznámenie o ukončení šetrenia škodovej udalosti nie je možné považovať predbežné oznámenie poisťovne o rozsahu poškodenia vozidla, t. j. oznámenie o spôsobe, akým bude poisťovňa ďalej pri šetrení škodovej udalosti postupovať. Dôležitým kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti užívania náhradného vozidla môže v okolnostiach prípadu byť doručenie oznámenia o ukončení likvidácie (ukončenie šetrenia) škodovej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, keď poškodený ich prijatím (až) získa možnosť využívať hodnotu, ktorú pred škodovou udalosťou plnohodnotne realizoval využívaním poškodeného vozidla.“ Správne súd prvej inštancie uzavrel, že oprávnená doba nájmu bola 18 dní. Poškodený nájom bezdôvodne nepredlžoval. Nájom náhradného motorového vozidla trval len nevyhnutný čas a náklady na nájomné boli nevyhnutnými a účelne vynaloženými nákladmi súvisiacimi so škodou spôsobenou na motorovom vozidle. Ak žalovaný namietal dĺžku vykonávania opravy poškodeného vozidla s poukazom na čistý čas opravy vyplývajúci z faktúry za opravu a skutočnosti uvádzané v Oznámení o poistnom plnení zo dňa 25.05.2023, z ktorého dôvodu dôkazné bremeno prešlo na žalobcu. Uznal opravu v rozsahu 11 dní, a preto žalobcovi aj čiastočne plnil, avšak neuznal opravu v rozsahu 7 dní. S odvolacou námietkou žalovaného, že oprava mala trvať 11 dní, pričom mal vychádzať z technologických postupov udávaných výrobcom, z času na objednanie náhradných dielov, z času potrebného na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami, ako aj času súvisiaceho s prestojmi zo strany poisťovne sa odvolací súd nestotožňuje. Žalovaný na uvedené tvrdenie neprodukoval žiadne relevantné dôkazy, akým konkrétnym spôsobom dospel k dĺžke opravy vozidla v trvaní 11 dní. Právna predchodkyňa žalobcu - poškodená bola obmedzená z objektívnych dôvodov v užívaní svojho poškodeného vozidla počas vykonávania opravy škôd vzniknutých pri poistnej udalosti, ktorú zapríčinil klient žalovaného a v kontexte aj s poukazom na vyššie citovaný Nález Ústavného súdu SR riešenie mu ponúka nájom náhradného vozidla, ktorého účelom je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodenej, až do momentu kedy môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. Pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu, je potrebné vychádzať predovšetkým z reálnej možnosti poškodenej užívať svoje motorové vozidlo. Z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie plynie, že motorové vozidlo poškodenej bolo v servise od 24.04.2023 do 11.05.2023.

9.1

Dôkazné bremeno preukázania žalovaným tvrdenej neúčelnosti nájmu v rozsahu vyplývajúcom zo žalobcom predložených dôkazov bolo na strane žalovaného. Tento toto dôkazné bremeno neunesol a jeho procesná obrana uvedenej časti zostala iba v rovine tvrdenia, bez prepojenia na konkrétne dôkazy vyplývajúce z jeho vlastnej dôkaznej iniciatívy. K tvrdeniam žalovaného o neprimeranej dĺžke opravy poškodeného vozidla odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že bližšie nekonkretizovaný a ničím nepodložený vlastný odhad žalovaného nezohľadňuje individuálne okolnosti prejednávanej veci. Odvolací súd má za to, že žalovaný, ktorého v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno, toto v konaní neunesol vo vzťahu k nim svojvoľne krátenej dĺžke doby nájmu. Je nesporné, že pri každej oprave automobilu sú určité špecifiká, prinajmenšom nie je možné žiadať od autoservisu, aby mal k dispozícii na sklade náhradné diely na všetky motorové vozidlá, ktoré má opravovať a nemožno paušálne a všeobecne podľa typu vozidla a zaznamenaného poškodenia určiť dĺžku opravy vozidla, ktorá by bola primeraná. Je potrebné vziať do úvahy a to, že autoservis neopravuje v danom čase výlučne jediné vozidlo (vozidlo poškodeného), že dĺžka opravy je závislá od dodania náhradných dielov, obsadenosti autoservisu, od počtu pracovníkov autoservisu. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je potrebné považovať dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poistná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/107/2023 zo dňa 26.03.2024). V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Poškodený v prípade platnej poistnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne vo forme krycieho listu. K obdobnému záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.03.2024, podľa ktorého k zmene postavenia na strane poškodeného nedochádza už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho vozidla, ale k tomu dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t.j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu. Za účelnú dobu nájmu je preto potrebné považovať moment, keď bolo

vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému – od 25.7.2023 do 10.10.2023. Vzhľadom k tomu, že poškodený si prenajal náhradné vozidlo nie počas celej uvedenej doby zotrvania svojho poškodeného vozidla v servise, ale len v určitom časovom úseku spadajúcom do obdobia, kedy sa jeho vozidlo nachádzalo v oprave, čo bolo preukázané aj vykonaným dokazovaním, t.j. od 24.04.2023 do 11.05.2023, súd celú dobu nájmu náhradného vozidla považoval za účelnú. Navyše nebolo preukázané, že dobu nájmu úmyselne alebo z neobanlivosti predĺžil poškodený svojim úmyselným konaním alebo neobanlivosťou, práve naopak poškodený náklady na nájom vozidla nenavýšoval. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) a škodou bola prerušená, a preto celú uvedenú dobu možno považovať za dobu, po ktorú boli náklady – nájom náhradného vozidla vynaložené účelne. V rámci účelnosti nájmu motorového vozidla odvolací súd uvádza, že dobu nájmu počas opravy poškodeného motorového vozidla žalobca predloženými a okresným súdom vykonanými dôkazmi preukázal ako účelnú a nevyhnutnú, ktorá zodpovedala druhu opravy. Ak túto dĺžku doby opravy, počas ktorej bol zabezpečený nájom náhradného motorového vozidla, chcel žalovaný spochybníť, t.j. že k rozsahu poškodenia motorového vozidla poistnou udalosťou a rozsahu vykonávanej opravy táto mala trvať kratšie, a tým následne kratšie aj doba nájmu, čo malo dopadnúť aj na výšku nároku žalobcu, tak bol to žalovaný, ktorý bol povinný tieto tvrdenia a námietky v konaní pred súdom prvej inštancie preukázať. Odvolací súd v tejto veci poukazuje na najnovší nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 291/2025-56 zo dňa 06.08.2025, ktorý podrobne rozoberá obdobnú skutkovú situáciu.

10.

Ďalšie argumenty žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

11.

Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonu zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalovaného boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

12.

Na základe vyššie uvedeného vyhodnotil krajský súd odvolacie námietky žalovaného ako neopodstatnené, a pretože nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihlíada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

13.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v celom rozsahu proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

14.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).